

Obláčky mládí

NAPHAL F. X. SVOBODA

Septal si verše:

Tvých očí tichý ohně v jiný svět již dnes září; daleko jsi kroků svých; ach dobře vím, že sotva vzpomeneš si dáň plněných, snů svých blahových.

Vrátil se opět k portrétu. Tklivá povátnost jakoby ho ovívala. Dlouho ještě tu stál. Hoch netrpké již přecházel. Kubín, pohlížeje na obraz, myslil si: "A přece jame se milovali! Ano, milovali jame se první láskou! Tehda byla má, tehda jame se vroucně políbili, tehda jame byli jediné srdce! Kdo však může říci, že ví, proč se vše změnilo? Jediným oním souzvukem vyznělo naše štěstí. Zmizel sen a nevrátil se. Nikdo již nemá moci vzkřísiti ho. A pravdu měla, vyštval jsem ji ze svého srdce!"

Přítiskl si ruce na tvář. Jirfik byl ve vedlejším pokoji. Kubín ubíral se tise za ním a za chvíli byl již na ulici.

Bláza připravovala se k svatbě. Měla mnoho starostí s výbavou. Byly s matkou neustále z domu. Kubína sotva někdy zahlédla a sotva kdy s ním promluvila. Zamkllost jeho a skromné chování neušly jejímu zraku. Odpustila mu a brzy jí ho bylo líto. Pociťovala zvláštní bolest, takovou, jakou cítí ten, kdo šťastně vypul na břeh, ale soudruha při tom strčil do vin. Myslíla nyní na Kubína více než jindy. Vzála se někdy do jeho smutku a velice se znepokojila. Byl příliš tichý, příliš trpělivý, příliš ubohý. Přemýšlela neustále, jak by ho potěšila. Při nejbližší příležitosti se nanusmála a ptala se ho na některé podrobnosti. Jednou mu poslala do bytu květiny. Přes to vše dral se jí do srdce teskný smutek. Myslívala si, že by byla úplně šťastná, kdyby jí tato jediná bolest nezastírala radost.

Hošek, který sem denně přicházel, stal se všem, i Bláženě, velice milým. Jemu bylo vše snadné, pohodlné. Dovedl být čilým, veselým, zamilovaným, dovedl ukřtít lehece každou nepřijemnost, každou rozmrzelost. Dovedl to proto, poněvadž byl zkušeným mužem a všechno již víl, a poněvadž sám ničím zvlácním nebyl. Mluvil k lidem milé věci, poněvadž chtěl, aby i oni tak mluvili. Uprádal si vše tak, aby v tomto tónu zněl celý jeho život. A skutečně tak bylo. Čím však byla Bláza těmito jeho vlastnostmi šťastnější, tím větší byl její soucit s Kubínovým osudem.

Svatba určena byla na první dni v červenci. Jirfik měl již prázdniny. Kubín odmítl pozvání vynulviv se množstvím práce při zakončení roku. K Pachtům již nechočil týden. Paní bylo to velice milé, poněvadž všechno bylo vysunuto z pořádku. Když poslední odcházel Kubín od Pachtů, rozloučil se i s Blázou. Stalo se to však před rodící a rozloučení bylo velice obřadné. Poklonili se jen. Kubín si však rychle vzpomněl, že by měl něco říci a popošel k slečně. Přál jí mnoho štěstí do nového života. Podala mu ruku, již on polbil. Všechna zbledlá řekla: "Děkuji!"

Paní Pachtová upozornila muže pohledem na jemný tento versík románu zamilovaného studenta, a oči jí až zvlhly. Poslední dni před svatbou znepokojovala se Bláza myšlenkami, že se s Kubínem rozloučila chladně a upejatě. Bylo jí, jakoby se dopustila tvrdého navědka. Uvažovala, co by měla učiniti. Zdálo se jí, že půjde k oltáři s velice těžkým srdcem. Toužila po jakémsi laskavém jeho slově, po jeho odpuštění, aby poznala, že není nešťastná. Nevěděla ani, přijde-li do kostela. Možná, že již ho ani neuvidí. Odřekl vyučování jirfka pro příští rok. Tato myšlenka, že je snad nenávratně vzdálen a že zůstalo jeho poslední zamkllosti divné smutno, velice jí soužila. Chtěla mu psát, ale zalekla se toho. Vznikly v ní obavy, že snadno neklidnými větami způsobila nedorozumění. Odhodlala se poslední dno před svatbou čekat Kubína v ulici, kterou chodil na techniku.

O třetí hodině ho spatřila. Pospíšila k němu. Stanul všechn pomaten. Podí-

vala mu ruku:

"Čekám na vás, abychom si ještě podali ruku."

"Děkuji vám, slečno. Těší mne, že jate si vzpomněla."

"Vzpomínám často."

"Jako já. — Tedy zítra?"

"Ano. O jedenácté hodině."

"Přeju vám vše dobré."

"Děkuju. Přijdete se na mne podívat?"

"Ne... nemohl bych tam být, odpuste. Ale budu si na vás vzpomínati."

"Já si taky vzpomenu," zaseptala poněkud již jako v bolestném pláči.

"Slečno," po chvíli nepevným hlasem řekl Kubín, "vidíte, že přece jame se jednou milovali."

"Ano... tenkrát."

Polbil jí ruku.

"S Bohem," zaseptala a usmála se naň. Oči její byly zcela zaslzené. Uchopila pak jeho ruku a dlouze ji stiskla.

Rozšli se.

Kubín by se byl rád ohlédl, ale neodvážil se. V duchu říkal si z Lermontova:

"Vždyt nikdo nemoh' rád té mít, jak já, tak čistým srdcem, ohnivě a věčně."

Druhého dne byla svatba. Mnoho kočárů, hostů a lidí. Bohatě toalety šustily v chrámu. Zpěváci zpívali, kněz mluvil. Byl tu i strýc Rameš, mramorový mládenec, který se toho dne smířil s architektem Pachtou. Při mši si neustále tento ředivý pán myslil: "Já jsem první věděl o její lásce." A myšlenka ta velice ho hrála.

Nevěsta, jdouc chrámem, všecka bílá, plná svítícího iluzionu, s kyticí bílých růží, pátrala šedivým očima po obecnstvu. Nezahlédla, koho chtěla uviděti. Nemohla pak, vracejce se od oltáře ani všechny ruce stisknouti, které jí přály štěstí.

Hošek vyvedl ji po schodech chrámu usmívaje se. Zebráci mluvali gratulace a poděkování za dary. Sta jeho známých dam a slečcn hrnulo se za ním, aby uviděly nevěstu, mladíčku a svěží jako jablonové poupátko.

Kubín tou chvílí ubíral se sady na Karlově náměstí. Sel zvolna, rozhlížeje se po nebi i stromech. "Vše je pomíjející," říkal si s úsměvem představuje si množství lidí a kočárů před vinohradským chrámem.

KONEC.

OD NÁS...

Jar. Špaček.

Ve vestibulu pražského nádraží rád se někdy zdržím. Není bez půvabu pozorovati proudící život, spousty různých tváří, známých i neznámých. Většina jich je člověku neznáma. Mihnou se jen jako v kinematografu a zmizí. Vidíš je po prvě a naposledy. Časem mihne se mezi nimi i tvář známého venkova. Odráží se od odtátních svou rázovitostí, v létě tmava osmahlou jako vypěčenou tvář. Venku na koleji stojí při pravený vlak, do jehož vozů proudí všechny tyto zástupy. Ale jsou mezi tímto proudícím životem a strakatinou neznámých, jsou také lidé, které si dobře zapamatuješ a které tam vidíš často. Jeden z nich byl starý tatík, kterého jsem velmi často vídával. Zacházel tam rád na nádraží. Tam tudy jsem před lety po prvě přijel do Prahy. To je jaksi "naše" nádraží, z něhož jezdvám zase ven, domů. Stokrát jsem projel už tu stokilometrovou trasu a když někdy se mi za stáně touhou po domově, rodném kraji, stavím se na tom nádraží, kolem něhož putuji denně za svým povoláním. Při těchto zastávkách v nádraží, které vyjadřovaly touhu ven, domů, k nám, jsem si povímal starého tatíka, který tam je skoro pokaždě, kdykoli tam zajdu. Je poloměstsky, polovenkovsky oděn, pokouje se krátké dynky a jeho vyholená tvář s malými chytrými očima se stále usmívá. Chvillemi se zvedne z lavice a zajde k prodáváecce novin, které něco říká a ona se usmívá, tu zastaví zase nějakého zřízence a zase tak k němu, jako ke starému

známému. Nedalo mně a zeptal jsem se prodáváčky novin: "Kdo pak je vlastně ten člověk?" Usmála se jaksi jemně ironicky a odpovíděla: "Náš pan inspektor!" Ale inspektorského mnoho na té tváři zrovna není. Vypadá hodně jednoduchá, prostomyslná a v očích je všechno, jen ne známá inspektorská přisnost. Prodáváčka na mne hledí a usmívá se: "Totiž to my mu tak říkáme." "A kdo to je?" "Nějaký venkovský tatík — hodný dědeček. Ale že je tady vařený, pečený, více než doma, tak mu dali jméno "náš pan inspektor". "A co tu dělá?" Prodáváčka se zasmála svým vlidným způsobem: "Co pak by tu dělal? Sedí, pokouje, zastavuje lidi, známé i neznámé. Bude ona mu asi dlouhá chvíle, tak si ji krátí jak jen to jde!" Mezitím ale "pan inspektor" utkvěl na mne a na prodáváčekce svým zrakem. Zdálo se, že pozoruje, že se mluví o něm. Živé nás stopoval a když jsem odcházel, najednou starý vstal a přišel ke mně. Byl jsem tím dost překvapen, ne však nepřijemně. Pan inspektor se vlidně usmíval a díval se na mne. A hned se mne ptal, co že tam tak často dělám? "Nejste také od nás?" "Odkud to: od nás?" "No z tamtoho konce!" Jmenoval mně větší krajské město, které leží na té trati. Pověděl jsem, že jsem z blízké vsi od toho města a tam že jsem studoval. Měl očividně nesmírnou radost, jako by bůh ví co objevil. "Hned jsem si to myslil, že jste od nás!" Skoro jásal. "A proč pak jste si to myslil?" "Proto, že vás tady často vidím!" "To jste uhádl dobře!" "Tak, krajan, krajan, podívejme se!" Ani jsem nemohl pochopiti tu jeho radost, že jsme krajané, že jsem také "jeden od nás!"

II. Se starým tatíkem jsem se seznámil a dohovřil. Zvěděl jsem, že se jmenuje Pondělíček, že je na výminku a tady u syna, který má pěkný oběhod na blízkém předměstí, ne tuze daleko od nádraží. Pan Pondělíček je sedmdesátník, ale statný ještě chlapík je na něm viděti zdravého venkova. Je hovorný a silný a proto jsem se hned první den dověděl, kdo je, odkud je a čím též je. Býval kupcem na vsi, pak v městečku a při tom sedláčil. Syn na dal studovat, ale ten se mnoho do studií nehmal. Když vychodil tři třídy realky, přišel k tatíkovu a řekl, že má studii dost, že by se mu lépe líbilo doma v oběhodě. Matka, která snila o "pánovi," spráskla ruce: "Ježíš Marija, hochu, co by tě tohle napadlo!" Tatík brucek také, ale ten vstak na oko. Uvnitř byl skoro rád, že si syn vybral kupeckou dráhu. Bude po něm, jeho pokračovatelem a dedičem. Však oběhod paně Pondělíčekův nebyl nikterak k zahození. Ne nadarmo mu říkali: "ten sýsel Pondělíček". To znamenalo, že je Pondělíček za zohán, i to mně pověděl, o tom sýselu. Smál se při tom. Pak dodal: "A vidíte, hoch dobře udělal, že šel k oběhodu. Dnes je samo statný, má krásný oběhod!" "A co vy?" "No, já jsem u něho. Ale ráději bych byl doma, tam u nás! Člověk z venkova, jako já, který tam ztrávil celý život, k staru jině těžko zvyká Praze. Ale když syn, snaeha pořád na mne: Zůstaňte, dědečku, jen zůstaňte! A ti malí čertíkové — má dva kluky a žabku — taky na mne visí jako klisfala. Jak pak bych se mohl odtrhnout od toho?" "A sem ehodite často?" otázal jsem se. "Často, třeba každý den. Ono to není od nás jako od syna daleko. Bože, ten by měl radost, kdyby vás poznal, že jste krajan!" Zdálo se mně, že s tím krajanstvím to je nějaká roslinná nemoc. "A co že tak často sem ehodite na nádraží? Což se vám zde tak líbí?" Pan Pondělíček byl už ve svých

živlu a živě jal se vykládati a rychlými posuňky: "No, víte, ona ujde tak chvíle člověku. Já bych mohl sice pomoci synovi v oběhodě, ale on mne nenechá dělat. Ze prý jsem se jakživ dost nataneoval za pultera v krámě i nadřel na poli. Ale já myslím, že si taky myslí při tom, že už jsem ze starého vydání. Ale ať tak či onak, dlouhá chvíle je člověku a taky to uteče. Vlaky přijíždějí a odjíždějí, lidi pořád dosti a skoro všichni jsou tu "od nás", víme, krajané!" "Což pak je znáte všechny?" "I toto, neznám. Ale jsou to krajané a od nás. A to já všechny, jako by byli krajané, mám rád. A často vidím i opravdu známé a pak mám velikou radost. Víte, ti lidé, co přijíždějí od nás i když je neznám, mně připadají, jako by mne přinášeli pozdravení a jako by z nich na mne něco domnělo dýchalo. A ti zase, kteří odjíždějí, zase odnášejí tam k nám mé pozdravy! A proto sem rád ehodím. Jsem-li tady na tom nádraží a vidím ty lidi, krajané, tak jako bych byl na polovic u nás. Tak tu jsem skoro denně!" Když to všechno vypověděl, naklonil se ke mně a pravil, usmívaje se: "Víte, jak mně tu říkájí?" Nechtěl jsem mu zkaziti radost, a říci, že vím. Proto jsem zalhal s tváří nevinně nevědomou: "To opravdu nevím!" "Pan inspektor! To jsem nevěděl, jakým páncem budu na stará kolena!" Při tom se zasmál vesele a hlasitě a prohodil: "Na kupec je to krásná kariéra, skončí-li jako inspektor, ne?" Smál se vesele a dodal: "Ale já si z toho nic nedělám!" "Nu, oni to také nemyslí ve zlém!" Starik byl čím dál hovornější. Najednou odskočil, neboť několik venkovaň se hrnulo od vestibulu. Pan Pondělíček byl hned u nich a začal, odkud a kam. Když mu to řekli, patrně udivení, proč se jich ptá a jaký má na tom zájem, vyvolal pan Pondělíček nesmírné potěšení: "I bože, to jste teda taky od nás!" A dodal, jaksi vítězně a hrdě: "Vždyt jsem si to hned myslil!" Při tom mířil ke mně a oznamoval radostně: "Taky krajané, taky jsou od nás!" A vrátiv se k nim, začal se jich na veliceo vyptávat a jevil nesmírnou radost, když znali lidi, na které se jich ptal. Opakoval, záře radostí ustavičně: "Tak toho pozdravujte, řekněte, že Pondělíček pozdravuje!" Použil jsem jeho radostného rozrušení nad novými krajanu a pozdraviv se s ním na rozloučnou, jsem odešel.

Frank Svoboda
Umělecký závod
POM NÍKOVÝ
Největší sklad pomníků ve Spojených Státech
1215-25 So. 13th Str.
OMAHA, NEBR.
Phones:
Office: Douglas 1872.
Residence: Douglas 5216.

Lee-Glass-Andresen Hardware Co.
PRODÁVÁ VE VELKÉM
Utáčené, vyráběné a lakované plechové nářadí. — Cínovaný plech, železný plech a kovové zboží. — Ostaný drát, hřebíky, nožířské zboží, bicykly, stříelné zbraňe, náboje a sportovní zboží všeho druhu.
9th and Harney Streets. OMAHA, NEBRASKA.

Nový způsob
na úspory a ukládání peněz při 7%
Uložte své peníze v 7% přednostních dílech u společnosti Home Builders. Každý dílec jest zaručen markyčtem na lot a nový domov, na zakázku společnosti postavený.
Žádné peníze se nepůjčí na staré budovy. Společnost Home Builders postaví na zakázku pro kohokoliv, kdo vlastní svůj pozemek, neb kdo může první splátku udělati, zbytek bude pak splácen jako nájemné. Nový tento způsob dává společnosti kontraktův výdělek a 7% na veškeré peníze opatřené pro stavební účely.
Knihy jsou každému pořídníkovu otevřeny k prozkoumání v každý čas.
Dividendy se vyplácí každého 1. července a 1. ledna každý rok hotově, anebo můžete své peníze znovuuložit v dílech.
První markyče v hodnotě od \$500.00 do \$2,500.00, na nové domovy v Omaze, jsou vždy na ruce pro ukladatele.
Pro bližší podrobnosti navštivte:— 521f

JAN M. FIXA
202 Jižní 17. ul., u American Security Company, Omaha, Neb.

Pozor! Pozor!
Buďte bedlivými, když opouštíte káru a neobcházejte jí nikdy zadem, dokud jste se dříve nepřevědčili, že nejede jiná kára opačným směrem. Nepozornost může snadno býti příčinou vážné nehody. Pomozte nám svým počkáním, zabránit možnému případu neštěstí.

Omaha & Council Bluffs Street R.R. Co.

20c dobrá káva 20c
Zasíláme kamkoliv naši výbornou kávu, ne méně jak 25 liber po 20 centech. Zboží rozdělíme dle přání na pěti neb 10-lib. balíčky. Pište si o vzorky této kávy na zkoušku.

OMAHA COFFEE MILL
Frank Žaloudek, majitel.
1904 So. 13. St., Omaha, Neb.

F. DVORÁK, prodávac vepřů. ART ROGERS, prod. dobytka.
AL. POWELL, prodávac ovci.
Dvořák Commission Co.
Telefonujte neb pište nám a dostanete bezodkladnou odpověď. —
Tel. So. 607 — Res. Phones: So. 2118 — So. 3780.
Room 216 Exchange Bldg., SOUTH OMAHA

Let me send you FREE PERFUME
Write today for a testing bottle of
ED. PINAUD'S LILAC
The world's most famous perfume, every drop as sweet as the living blossom. For handkerchief, atomizer and bath. Fine after shaving. All the value is in the perfume—you don't pay extra for a fancy bottle. The quality is wonderful. The price only 75c (6 oz.). Send 4c for the lile bottle—enough for 50 handkerchiefs.
PARFUMERIE ED. PINAUD
Department M.
Ed. PINAUD BUILDING NEW YORK

Adolf A. Tenopir,
Český právník.
Úřadovna: 21a, 1325, roh 14. a William ulice
OMAHA, NEBRASKA
Telefon: Doug. 8397.
—Volejtej notář—